

rze czasu pracy dodatek przysługuje w wysokości proporcjonalnej do obowiązującego ich czasu pracy.

4. Wykonawcy pracy nakładczej dodatek przysługuje w przypadku, gdy wykonawca osiągnął w danym miesiącu wynagrodzenie co najmniej w wysokości najniższego wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach pracy; w przypadku osiągnięcia wynagrodzenia niższego dodatek ulega zmniejszeniu proporcjonalnie do wysokości osiągniętego wynagrodzenia.

5. Dodatek wypłaca się za okres, za który pracownik otrzymuje wynagrodzenie.

6. Dodatek nie przysługuje pracownikom młodocianym, odbywającym w zakładach pracy naukę zawodu lub przyuczenie do określonej pracy.

§ 2. Dodatek jest wypłacany w terminach wypłaty wynagrodzeń, z możliwością wypłaty na początku miesiąca.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lutego 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

21

UCHWAŁA Nr 18 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1988 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju, uchwałę w sprawie świadczeń dla pracowników czasowo przeniesionych oraz uchwałę w sprawie świadczeń przysługujących pracownikom urzędów państwowych przeniesionym do pracy w innej miejscowości.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 21, poz. 124) oraz art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214 i z 1984 r. Nr 35, poz. 187) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski z 1981 r. Nr 14, poz. 106, z 1982 r. Nr 4, poz. 19, z 1984 r. Nr 2, poz. 12, z 1986 r. Nr 7, poz. 48 i z 1987 r. Nr 9, poz. 82) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 w ust. 3 wyrazy „260 zł” zastępuje się wyrazami „400 zł”,
- 2) w § 8 w ust. 6 wyrazy „160 zł” zastępuje się wyrazami „250 zł”, a wyrazy „140 zł” zastępuje się wyrazami „220 zł”.

§ 2. W uchwale nr 78 Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1981 r. w sprawie świadczeń dla pracowników czasowo przeniesionych (Monitor Polski Nr 11,

poz. 84, z 1982 r. Nr 4, poz. 19, z 1984 r. Nr 2, poz. 13, z 1985 r. Nr 8, poz. 66, z 1986 r. Nr 19, poz. 139 i z 1987 r. Nr 9, poz. 82) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 3:
  - a) w pkt 2 wyrazy „240 zł” zastępuje się wyrazami „370 zł”,
  - b) w pkt 4 wyrazy „140 zł” zastępuje się wyrazami „220 zł”,
- 2) w § 4 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „50 zł” zastępuje się wyrazami „odpowiadającej 1/3 kwoty dodatku za rozłąkę, o której mowa w § 3 pkt 2”.

§ 3. W uchwale nr 225 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1982 r. w sprawie świadczeń przysługujących pracownikom urzędów państwowych przeniesionym do pracy w innej miejscowości (Monitor Polski Nr 30, poz. 258, z 1985 r. Nr 8, poz. 66, z 1986 r. Nr 19, poz. 139 i z 1987 r. Nr 9, poz. 82) w § 10 w ust. 1 wyrazy „240 zł” zastępuje się wyrazami „370 zł”.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lutego 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

22

UCHWAŁA Nr 19 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1988 r.

w sprawie podwyższenia emerytur i rent.

Kierując się zasadą szczególnej ochrony warunków życia emerytów i rencistów, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Emerytury, renty inwalidzkie oraz renty rodzinne, zwane dalej „świadczeniami”, przysługujące na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270 oraz z 1986 r.

Nr 1, poz. 1), zwanej dalej „ustawą”, przyznane w okresie do dnia 31 stycznia 1988 r. zwiększa się na okres od dnia 1 lutego 1988 r. do dnia 28 lutego 1989 r. o kwotę 3200 zł miesięcznie.

2. Świadczenie podwyższone w wyniku waloryzacji od dnia 1 marca 1989 r. w myśl art. 74 ustawy nie może być niższe od kwoty świadczenia ustalonej na dzień 28 lutego 1989 r. wraz ze zwiększeniem, o którym mowa w ust. 1.

§ 2. 1. Świadczenia przysługujące na podstawie ustawy, przyznane w okresie od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 31 stycznia 1988 r., zwiększa się dodatkowo miesięcznie o łączną kwotę 2600 zł, wypłacaną w dwóch równych ratach po 1300 zł, poczynając od dnia 1 marca 1988 r. oraz od dnia 1 września 1988 r.

2. Jeżeli łączna kwota podwyżek świadczenia wynikających z art. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1986 r. o podwyższeniu emerytur i rent w 1986 r. (Dz. U. Nr 1, poz. 1) oraz z art. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 1987 r. o podwyższeniu emerytur i rent w 1987 i 1988 r. (Dz. U. Nr 3, poz. 20) jest niższa od kwoty 2600 zł, świadczenie uzupełnia się od dnia 1 września 1988 r. o kwotę tej różnicy.

3. Przed dokonaniem waloryzacji świadczeń od dnia 1 marca 1989 r. w myśl art. 74 ustawy podstawa wymiaru emerytury lub renty zostanie zwiększona o kwotę, która przy zastosowaniu dotychczasowego współczynnika waloryzacyjnego zapewni wymiar świadczenia w kwocie uwzględniającej zwiększenie, o którym mowa w ust. 1 i 2.

§ 3. Zwiększenie świadczeń, o którym mowa w § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1, następuje niezależnie od waloryzacji dokonywanej od dnia 1 marca 1988 r. w myśl art. 74 ustawy oraz od podwyżek realizowanych od dnia 1 września 1988 r. na podstawie art. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 1987 r. o podwyższeniu emerytur i rent w 1987 i 1988 r.

§ 4. Świadczenia przysługujące na podstawie ustawy, przyznane w okresie od dnia 1 lutego 1988 r., zwiększa się przez podwyższenie o 36% wynagrodzeń przyjmowanych do podstawy wymiaru świadczeń z miesięcy poprzedzających dzień 1 lutego 1988 r.

§ 5. 1. Przy ustalaniu roku przyznania świadczenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 122 ust. 5 ustawy, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Jeżeli podstawę wymiaru świadczenia ustalono w kwocie ryczałtowej lub w kwocie odpowiadającej górnej granicy wynagrodzenia (dochodu, przychodu), przyjmowanego do podstawy wymiaru, za rok przyznania świadczenia uważa się rok, w którym kwoty te zostały ustalone.

§ 6. 1. Przepisy § 1—5 stosuje się odpowiednio do świadczeń przysługujących na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202),
- 2) ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144),
- 3) ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 146),
- 4) dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135),
- 5) ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 147 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202),
- 6) ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187 i Nr 31, poz. 214 oraz z 1983 r. Nr 5, poz. 33),

7) ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 22, poz. 128),

8) ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32),

9) ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 23, poz. 99 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85).

2. Przepisy § 1—4 stosuje się odpowiednio do rent inwalidzkich i rent rodzinnych, przysługujących na podstawie ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68), bez względu na datę ich przyznania.

§ 7. 1. Emerytury, renty inwalidzkie oraz renty rodzinne przysługujące na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 268, z 1984 r. Nr 52, poz. 269 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202), przyznane w okresie do dnia 31 grudnia 1988 r., zwiększa się miesięcznie o kwotę 1800 zł na okres od dnia 1 lutego 1988 r., nie wcześniej jednak niż za miesiąc, za który świadczenie przysługuje — do dnia najbliższej, przypadającej po dniu 1 marca 1988 r. waloryzacji, przewidzianej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1986 r. w sprawie waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych, wypłacanych rolnikom indywidualnym i członkom ich rodzin (Dz. U. Nr 2, poz. 13 i z 1987 r. Nr 6, poz. 33).

2. Przy ustalaniu roku przyznania świadczenia stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów, o którym mowa w ust. 1.

3. Podwyższenie świadczeń, o którym mowa w ust. 1, następuje niezależnie od waloryzacji od dnia 1 marca 1988 r.

§ 8. W razie wypłacania więcej niż jednego świadczenia w wyniku zbiegu prawa do świadczeń, kwoty zwiększeń emerytury i renty wynikające z § 1, 2 i 7 wypłaca się w wysokości proporcjonalnej do wypłacanych świadczeń, z zastrzeżeniem przepisów § 9 i 10.

§ 9. 1. Emerytury i renty inwalidzkie przysługujące na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139, z 1984 r. Nr 52, poz. 270 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85) i ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181) żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej zwolnionym ze służby do dnia 31 stycznia 1988 r. zwiększa się na okres od dnia 1 lutego 1988 r. do dnia 28 lutego 1989 r. miesięcznie o kwotę 3200 zł.

2. W razie wypłacania więcej niż jednego świadczenia w wyniku zbiegu prawa do renty inwalidzkiej wojskowej albo renty inwalidzkiej milicyjnej z prawem do emerytury wojskowej albo do emerytury milicyjnej, zwiększenie wynosi 150% kwoty, o której mowa w ust. 1.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do rent rodzinnych po zmarłych żołnierzach zawodowych oraz funkcjonariuszach Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej, a także emerytach i reńcistach wojskowych i milicyjnych.

4. Przepisy § 1 ust. 2 i § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 10 Świadczenie przysługujące na podstawie ustaw o których mowa w § 9 ust 1, żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej, zwolnionym ze służby w okresie od dnia września 1984 r do dnia 31 stycznia 1988 r., zwiększa się miesięcznie dodatkowo o łączną kwotę 2600 zł wpłacaną w dwóch równych ratach po 1300 zł, poczynając od dnia marca 1988 r oraz od dnia 1 września 1988 r

2 Z przepisów § 3 i § 9 ust 2 i 3 stosuje się odpowiednio

3 Przed dokonaniem waloryzacji świadczeń od dnia marca 1989 r w myśl art 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym

żołnierzom zawodowym i ich rodzin oraz art 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin, podstawa wymiaru emerytury lub renty zostanie zwiększona o kwotę, która zapewni wymiar świadczenia w kwocie uwzględniającej zwiększenie, o którym mowa w ust. 1.

§ 11 Podwyższenie świadczeń następuje z urzędu, z tym że w razie zawieszenia prawa do świadczeń podwyższenie to następuje przy wznowieniu jego wypłaty.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

23

UCHWAŁA Nr 20 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1988 r

w sprawie dodatkowego zwiększenia odpisów na zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy w 1988 r.

W celu zachowania realnej wartości odpisów funduszy socjalnego i mieszkaniowego w związku ze wzrostem kosztów i cen usług socjalnych oraz potrzebą zwiększenia pomocy na cele mieszkaniowe, Rada Ministrów uchwala co następuje

§ 1 1 Upoważnia się upołączone zakłady pracy do zwiększenia, niezależnie od odpisów dokonanych na podstawie ustawy z dnia 24 października 1986 r. o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 39, poz. 192), jednorazowo w 1988 r.

- 1) odpisu podstawowego na zakładowy fundusz socjalny na jednego zatrudnionego o kwotę nie większą niż 3000 zł,
- 2) odpisu podstawowego na zakładowy fundusz socjalny dla pracowników, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 marca 1987 r. w sprawie ustalenia odpisu podstawowego na zakładowy fundusz socjalny dla pracowników zatrudnionych w szczególnie uciążliwych warunkach pracy (Dz. U. Nr 10, poz. 65), do kwoty 2600 zł,
- 3) odpisu dodatkowego na każdego emeryta i rencistę korzystającego z tego funduszu — o kwotę nie większą niż 450 zł,

4) odpisu dodatkowego na zatrudnionego inwalidę I lub II grupy — o kwotę nie większą niż 750 zł, niezależnie od odpisu, o którym mowa w pkt 1,

5) odpisu podstawowego na zakładowy fundusz mieszkaniowy na jednego zatrudnionego — o kwotę nie większą niż 1500 zł.

2. Odpis, o którym mowa w ust. 1, obciąża koszty działalności podstawowej.

3. Przepis ust. 1 nie dotyczy zakładów pracy objętych ustawą z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 22, poz. 128) oraz nauczycieli i innych pracowników określonych w art. 1 pkt 1—5 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187 i Nr 31, poz. 214 oraz z 1983 r. Nr 5, poz. 33), a także spółdzielni pracy tworzących fundusz socjalno-bytowy na zasadach określonych w art. 275 ustawy z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192 i z 1987 r. Nr 33, poz. 181).

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

24

UCHWAŁA Nr 21 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1988 r.

w sprawie określenia wysokości stałych i okresowych zasiłków pieniężnych z pomocy społecznej.

W celu częściowego uwzględnienia wzrostu wydatków związanych z podwyżką cen osobom pobierającym zasiłki z pomocy społecznej z funduszu gminnego i miejskiego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Stałe i okresowe zasiłki pieniężne z pomocy społecznej wypłaca się w kwocie 90% najniższej emerytury.

§ 2. Osobom pobierającym zasiłki stałe, zaliczonym do I grupy inwalidów, przysługuje dodatek pielęgnacyjny

w wysokości dodatku pielęgnacyjnego przewidzianego dla emerytów i rencistów.

§ 3. Zasady i tryb przyznawania zasiłków, o których mowa w § 1 i 2, regulują odrębne przepisy.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lutego 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner